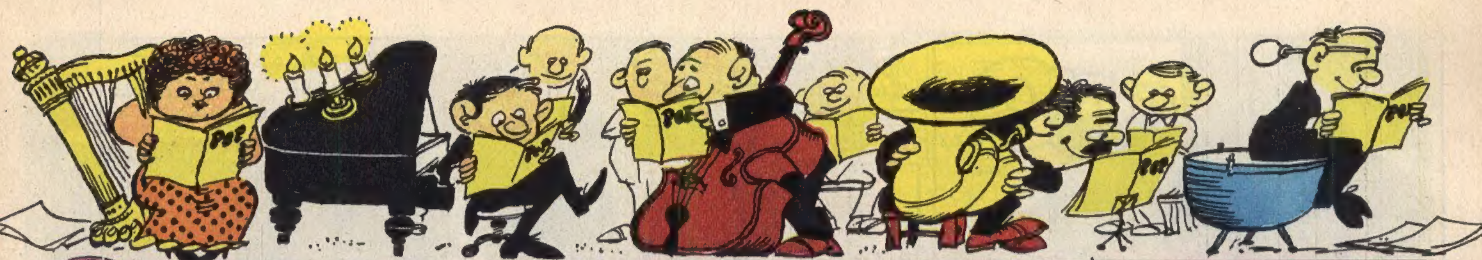

WEEKBLAD
Pep
Nr. 39 28 sept. 1968
ct. per week losse nrs. 45 ct. België 7 fr.

UITSLAG PRIJSVRAAG STUK SNELLER

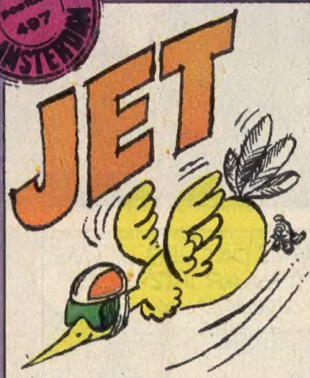
Gevraagd een zin van 32 letters. Te vinden door te stoeien met sportwagens en woorden in onze grote PEP-prijsvraag „STUK SNELLER" in PEP 30.
Wie het allemaal goed deed, kon de volgende zin vinden:
„Geen sportauto zo snel of PEP kent 'm wel!"
We laten de werkelijk tienduizenden inzenders (en zó makkelijk was deze prijsvraag niet!) niet meer in spanning.
Hier is de uitslag!
Hoofdprijs, de kostbare cassetterecorder met... uuuuren muziek naar keuze, gaat naar Eugène Theelen, Lindenstraat 32, Neer (L.). Hartelijk gefeliciteerd Eugène en kijk ook nog even wie de sportfiets heeft gewonnen, de eerste prijs dus. Dat is Frank Bäumer, Stoutstraat 43c, Rotterdam.
Jan Vos uit de Burgemeester Struykstraat 60, Dubbeldam, heeft met zijn goede oplossing de enorme stoommachine met alles der-op-en-der-an verdiend. De vijf andere tweede prijzen, solide pick-ups voor jááááren muziekgenot, gaan naar: Iris Lacquaije, Zandstraat 70, Wijnegem bij Antwerpen; Irene Brasz, Statenlaan 67, Middelburg; Rudie Ruiter, Piet Heinstraat 5, Oldenzaal en J. Das, Stadhouderslaan 86, Assen, en A. Kuylen, Dorpsstraat 113, Woensdrecht.
Iedereen van harte, hoor!
Dan zijn er nog 350 verschillende prijzen, bestaande uit 50 platenbonnen, 100 tafeltennisspellen, 50 barricadespellen, 50 letteraspellen en 100 hobby- en knutseltassen verdiend. We kunnen alle prijswinnaars natuurlijk niet in PEP zetten, maar alle gelukkigen hebben hun prijs ondertussen thuisbezorgd gekregen. Wie niets gekregen heeft en toch nieuwsgierig is naar de winnaars, kan naar het dichtstbijzijnde kantoor van PEP. Daar liggen lijsten met alle prijswinnaars voor iedereen ter inzage.

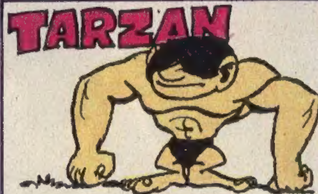

Dat moet ik Pep schrijven

In PEP 28 werd in de strip Mick Tangy de term jetstream gebruikt. Uit het verhaal blijkt dat er verschillende soorten jetstreams zijn, dat ze niet altijd voorkomen en dat het windstoten zijn. Geen van drieën is waar. Er is maar één jetstream, een horizontaal windenstelsel met oostelijke winden die snelheden van 320 kilometer tot 480 kilometer per uur kunnen bereiken. Deze winden zijn echter (tamelijk) continu. De jetstream komt op een hoogte van negen tot twaalf kilometer voor en ontbreekt nooit, al is hij wel wisselend van karakter. De jetstream is wel van grote invloed op ons weer. Overigens is PEP een uitstekend blad. De jetstream kan ook op de volgende manier lastig voor hoogvliegende vliegtuigen zijn. De warme van het aardoppervlakte opstijgende lucht kan tegen de jetstream botsen en turbulentie of werveling veroorzaken. Een vliegtuig dat daarin terechtkomt, kan de vreemdste kuren gaan vertonen en als noodlottig gevolg daarvan, neerstorten.

André Hermans, Zaltbommel

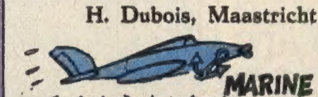
En waarom staat er nooit een verhaal van „Tarzan en de Apen" in PEP? Laat PEP verder blijven zoals het is met Lucky Luke, Asterix en Agent 327. Zet er eens een kleurenfoto van de Beatles in.

M. van Steenbergen, Nieuwaal

DS21...

In PEP 28 stond dat de topsnelheid van de door u beschreven Peugeot 504 rond de 172 kilometer per uur ligt. Dat dit sneller is dan de top van de DS 21 is niet juist, omdat in een autotest van een bekend Nederlands autoblad de topsnelheid van de DS 21 als ongeveer 175 kilometer per uur wordt opgegeven. Voor de rest vond ik uw artikel zeer interessant.

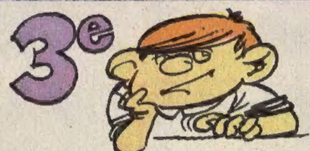
H. Dubois, Maastricht

Mag ik u even m'n eigen foto laten zien van de Atlantic, genomen op een vliegfeest in Eelde? U weet toch dat de Koninklijke Marine negen van die toestellen heeft aangekocht ter vervanging van de Grumman Trackers?

R. Lieuwna, Leeuwarden

Binnenkort komt de Atlantic in de PEPPERS.

Dit is mijn derde brief al. Ik bedank u voor de leuke antwoorden op mijn schrijvens. U snapt misschien wel dat ik ook weleens in PEP wil staan. In PEP 29, bij Michel Vaillant, heeft Jean Graton de Nachtwacht zo goed getekend. Mijn complimenten, hoor.

Jan Rol, Krommenie

Ik vind PEP heel spannend en vooral die PEPplaten vind ik heel mooi. Ik spaar ze allemaal. Het verhaal „De jacht op het verdwenen halssnoer" vind ik waardeloos. Ik hoop dat het maar gauw afgelopen is.

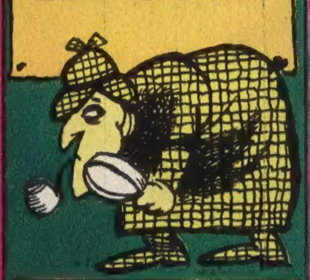
Ben Hoendervangers, Hilvarenbeek

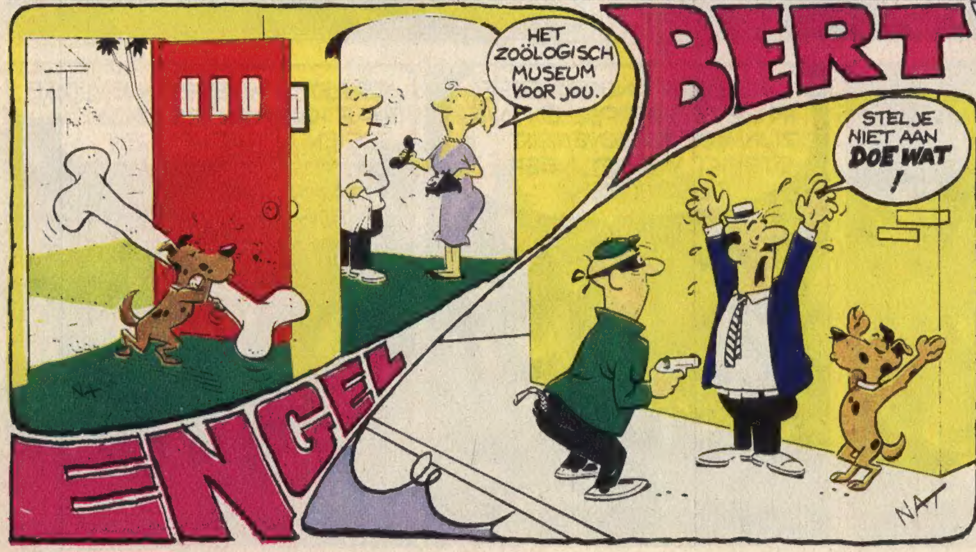
Als jullie nu eens ophielden met dat politieke gedoe waar jullie geen verstand van hebben. Ik heb er zelf ook geen verstand van. PEP is een jeugdblad en geen politiek blad. PEP is een blad waar alleen fijne verhalen in horen te staan. Als jullie zo graag politieke meningen willen verkondigen, schrijf dan maar naar de Amerikaanse ambassade.

Robert van der Horst, Haarlem

PEP ZEER GEZOCHT

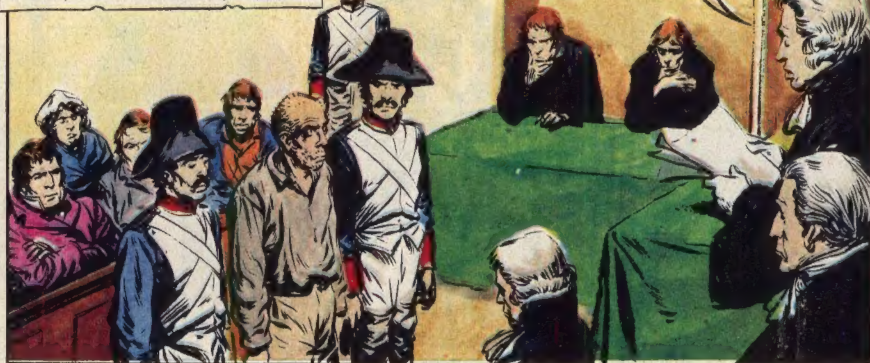
DEZE WEEK

EUROPRESS JUNIOR MORELE CODE

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of f 4.55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Verdeler voor België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, telefoon 38.23.80. Prijs per nummer 7,— F. Franco per post. Per kwartaal 91,— F, per half jaar 182,— F. per jaar 364,— F. te voldoen op P.R. 834.05 van N.V. TUM - Antwerpen.

DE TOT LEVENSLANG VEROORDEELDE DWANGARBEIDERS WORDEN VAN PARIJS NAAR LE HAVRE GEBRACHT VOOR VERSCHEPING NAAR DE BERUCHTE STRAFKOLONIE GUINÉE...

DIE NACHT, ALS DE MAAN SCHUIL GAAT ACHTER EEN WOLK...

...EN DE WACHTERS ZIJN UITGESCHAKELD...
NAAR DE SMIDSE! VLUG!

DE VOLGENDE DAG...
WAAAT?
TJA, FRANÇOIS... 'T IS MAAR AL TE WAAR... TOINE "DE DODER" IS ONTSNAPT...

HERINNER JE JE ZIJN BEDREIGING? HIJ IS EEN FEILLOOS SCHUTTER. IK GEEF GEEN CENT VOOR JE LEVEN ALS JE IN PARIJS BLIJFT!

DAAROM WIL IK DAT JE EEN TIJDJE VERDWIJNT TOT WE HEM TE PAKKEN HEBBEN!
NEE! IK BLIJF!

IK BEN NIET BANG VOOR DE KEREL. ANNETTE MOET MAAR ERGENS BUITEN PARIJS ONDERDAK, MAAR IK BLIJF! IK WACHT GEWOON AF... IK WIL WEL 'NS WETEN WIE DE BESTE SCHUTTER IS.... HIJ...OF...IK...

EN ALS ANNETTE IS VERTROKKEN...
ZIEZO... ZOLANG IK MIJN DEGENSTOK EN DIT DINGETJE BIJ ME HEB, KAN ER NIET VEEL GEBEUREN!

DAG EN NACHT IS VIDOCQ OP Z'N HOEDE VOOR IEDERE BEWEGING, VOOR IEDER GELUID...

TJONGE... HET BEGINT BLIJKBAAR TOCH OP M'N ZENUWEN TE WERKEN.

IK MOET OPPASSEN DAT DE ANGST ME NIET TE PAKKEN KRIJGT... BAH! BELACHELIJK!

HÉ, MONSIEUR VIDOCQ! KEN JE ME NIET MEER?

COCO!
HÉ!

COCO...EH...'T SPIJT ME...NEEM ME MAAR NIET KWALIJK...KOM MAAR TE VOORSCHIJN HOOR!

DE ZENUWE! BEN U ZIEK? WACHT; IK BRENG U WEL EFFE NAAR HUIS.KOM MAAR!
GOED COCO! DAN ZAL IK 'T JE UITLEGGEN!

EN ALS VIDOCQ COCO HEEFT INGELICHT...
SJONGE, WAT 'N BESTAAN! POLITIE-AGENT WEZEN IS OOK NIET ALLES, HÈ?

GAAT U MAAR LEKKER SLAPEN, MENEER VIDOCQ! COCO HOUDT WEL 'N OOGJE IN 'T ZEIL!
WACHT! LAAT MIJ EERST NAAR BINNE GAAN!

HELP! DAAR STAAT-IE!

HIJ IS D-DAAR... IN DE-D-D-DE GANG!
?

!

IK BEGRIJP HET AL!! JE ZAG JEZELF IN DE SPIEGEL!

VERROEST! HÈHÈ... HAD IK 'T TOCH OOK BIJNA TE PAKKE VAN DE ZENUWE... DOODGEWONE SPIEGEL!
JA...EN DAT BRENGT ME OP 'N IDEE...

HIJ JAAGT OP MIJ...MAAR IK OP HEM! DAT WEET-IE...DUS MOET HIJ ZICH NÉT ZO VOELEN ALS IK!

LUISTER, COCO! JIJ VERSPREIDT HET GERUCHT DAT VIDOCQ VAN ANGST IS WEGGEKROPEN IN DAT VERLATEN PAKHUIS NABIJ DE PETIT PONT...MIJN KOP ERAF ALS TOINE DAAR NIET INLOOPT!!

COCO VERSTAAT ZIJN WERK GOED. HET VERHAAL VAN DE BANGE VIDOCQ GAAT VAN OOR TOT OOR, VAN MOND TOT MOND...

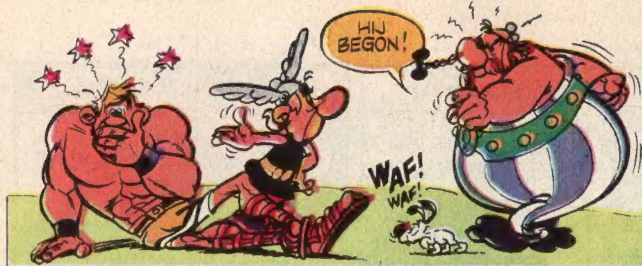

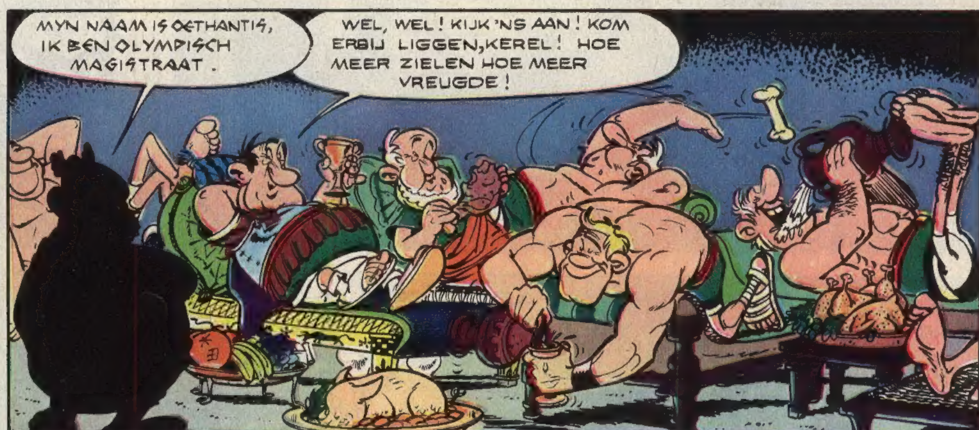

TEKST: GOSCINNY
TEK: UDERZO

Asterix en de

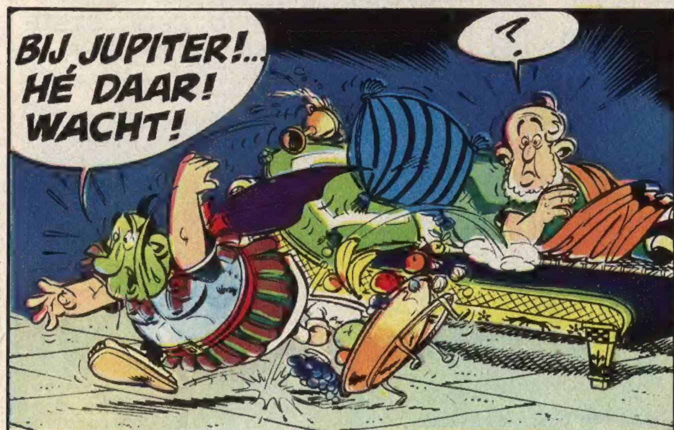

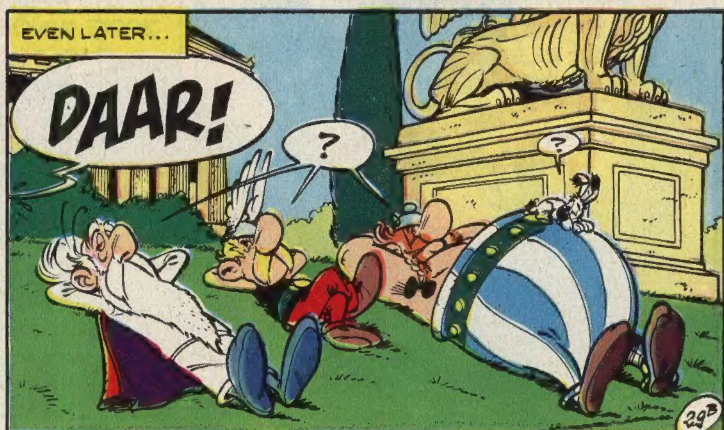

OLYMPISCHE SPELEN

Het liederlijke gedrag van de Romeinen, die de hoop op 'n overwinning allang hebben opgegeven, slaat over naar het Griekse kamp en de Olympische Raad besluit hiertegen zijn maatregelen te nemen...

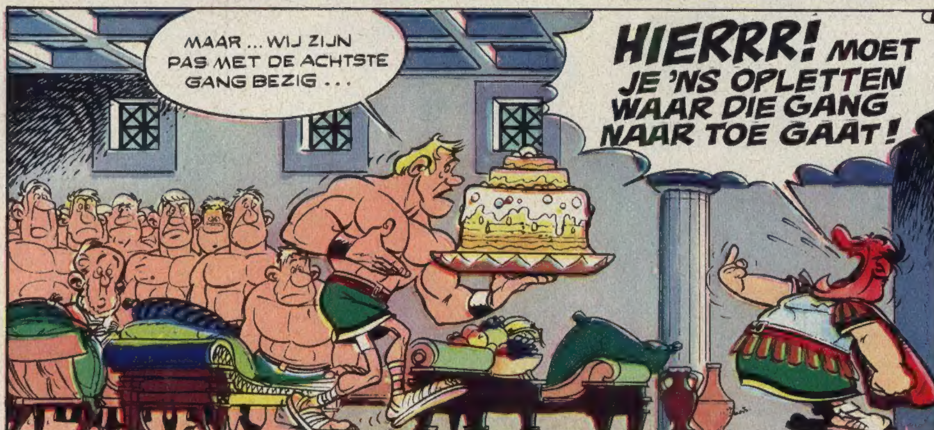

WORDT VERVOLGD

BOJOURA

George Kooymans, de goodlooking sologitarist van de Haagse Golden Earrings, „ontdekte" het zingende wondermeisje Bojoura. George, die zanglessen volgde bij Bojoura's moeder, hoorde de zwartharige, exotische en beeldschone Bojoura toevallig een liedje zingen en was direct helemaal in. Hij ontpopte zich als haar coach en bracht de onzekere en schuchtere Bojoura in contact met de doorknede routinier Fred — Red Bullet — Haayen, die eveneens meteen helemaal in was. Er werden reisjes naar Londense opnamestudio's ondernomen alwaar Bojoura, in gezelschap van George, onder leiding van ervaren producers en opnametechnici haar Marianne Faithull-achtige bibberstemmetje aan 't vynyl toevertrouwde. „Everybody's Day" was de eerste plaat èn een schot in de roos. De vaderlandse Top 40 bezweek voor Bojoura's charmes en alles en iedereen lachte Bojoura toe. Het ene succes volgde op 't ander, in razend tempo, zelfs zo, dat Bojoura, toen ze nr. 1 werd in de Muziek Expres Populariteits Poll, nog niet één keer echt op een podium was verschenen om haar — zelfs nog niet bestáánde — repertoire ten gehore te brengen! Dus 'n sprekend voorbeeld van Hoe Lanceer Ik In 24 Uur Een Ster!!

Inmiddels begon „Bo" als een gek aan haar repertoire en image te bouwen, om haar naam als Eerste Nederlandse Popzangeres ook waar te kunnen maken. Er volgden optredens en platen, en toen zij ook als charmante presentatrice van Avro's „Vjoew" ten beeldbuize verscheen, was 't hek van de dam. Bojoura voor en Bojoura na. Kortom, zij was een star.

Dank zij ijverige Red Bullet-directeurs Fred Haayen en Joost de Draayer (Herman van Koten), die hun Bojoura Promoting Campaign op 't buitenland richtten, gelukte het de ravezwarte diplomatendochter door te dringen tot in HET walhalla van de Engelse popsien: de Beatles' platenmaatschappij „The Apple"! Er werd van „hogerhand" bevestigd dat Bojoura opnames zou gaan maken voor dit nieuwe, revolutionaire label van de heren Lennon, McCartney, Starr en Harrison. Bojoura zelf bleef er — op 'n enkel sterallurestje hier en daar na — tamelijk nuchter onder. Ze ziet het allemaal nog wel, vertelde ze ergens.

MICK TANGY

Het eskadrille Mirages heeft boven Groenland bijna 't ontmoetingspunt met 't Amerikaanse tankvliegtuig bereikt, als een in de tanker geplaatste bom ontploft . . .

TANGY IS VERONTRUST DOOR HET VERDWIJNEN VAN DE TANKER . . .

HALLO? HALLO? CANON LEADER ROEPT JUMBO! . . . HALLO, JUMBO, HOORT U MIJ? . . . JUMBO!! ANTWOORD DAN TOCH!! HALLO?

VERDRAAID! . . . NIETS! GEEN ENKEL CONTACT! . . . ER IS BESLIST IETS GEBEURD!!

NAVIGATOR AAN LEADER! . . . WE ZIJN NU PRECIES BIJ 'T ONTMOETINGSPUNT . . . MAAR IK KRIJG GEEN ENKELE RADARECHO VAN DE JUMBO! . . .

HIER CANON BLAUW! . . NOU? WAAR BLIJFT DIE PETEROLIE-BOER? HIJ KAN TOCH NIET ZOMAAR VERDWENEN ZIJN? . . .

DIE PLOTSELINGE STILTE *ZOU* MISSCHIEN GEWOON EEN RADIODEFECT KUNNEN ZIJN . . . OF EEN MAGNETISCHE STORING . . . MAAR ONZE BRANDSTOF RAAKT OP . . . IK MOET 'N BESLISSING NEMEN . . .

HALLO! LEADER AAN ALLEN! . . . WE HEBBEN GEEN CONTACT MEER MET DE JUMBO . . . WE KUNNEN NOCH THULE, NOCH KEFLAVIK BEREIKEN . . . DAARVOOR HEBBEN WE NIET GENOEG BRANDSTOF! WE GAAN NAAR CHRISTIANSHAVEN!

HALLO, MIGNOT? . . . AAN JOU DE TAAK OM ONZE NIEUWE ROUTE UIT TE STIPPELEN . . . CANON BLAUW PROBEERT THULE EN CANON GROEN PROBEERT KEFLAVIK TE CONTACTEN! IK ROEP CHRISTIANSHAVEN OP!

IN ORDE, LEADER! . .

HIER CANON GEEL . . . OVER 2 MINUTEN HEB IK DE NIEUWE KOERS!

HIER CANON GROEN! . . . BEGREPEN!

ALS ER IN CHRISTIANSHAVEN OOK EEN Q.G.O.[1] GELDT, ZIJN WE VERLOREN . . .

[1] LANDINGS- EN STARTVERBOD.

TANGY TRACHT CONTACT TE KRIJGEN MET DE BASIS CHRISTIANSHAVEN, ZIJN LAATSTE HOOP . . . MAAR TEVERGEEFS.

NIKS AAN TE DOEN . . . KOMT NATUURLIJK DOOR DAT SLECHTE WEER . . . GOED, DAN VLIEGEN WE MAAR BLIND . . .

EN EVEN LATER . . .

CANON GEEL AAN ALLEN! . . . NIEUWE KOERS IS: 259 . . . HERHAAL: 2 . . 5 . . 9 . . E.T.A.[1] OVER 'N HALF UUR, ALS M'N BEREKENINGEN JUIST ZIJN . . .

DAT HOOP IK VOOR JE, DIKKOP! ALS JE TENMINSTE GEEN BLIK DIEPVRIESVLEES WILT WORDEN! MICK, NOG GEEN CONTACT MET THULE! . . .

HIER CANON GROEN! . . . HEB CONTACT MET KEFLAVIK . . . ZEER ONDUIDELIJK . . .

(1) ESTIMATED TIME OF ARRIVAL: VERMOEDELIJKE AANKOMSTTIJD . . .

HET ESKADRILLE MAAKT EEN BOCHT NAAR 'T WESTEN . . . EN 'N HALF UUR LATER . . .

WAT HADDEN WE MOETEN DOEN ZONDER DIE NIEUWE APPARATUUR VAN DE *MIRAGE III E* . . . EN VOORAL ZONDER DE CYRANO II[1] . . . ENFIN, 'T IS TE HOPEN DAT ER WAT ZICHT IS IN CHRISTIANSHAVEN . . !

HIER CANON BLAUW! . . . IK HEB VOOR HOOGSTENS 10 MINUTEN BRANDSTOF!!!

HIER CANON GEEL . . . WE ZIJN PRECIES BOVEN ONS DOEL! WE MOETEN NAAR 'T ZUIDEN DRAAIEN EN LANDEN . . .

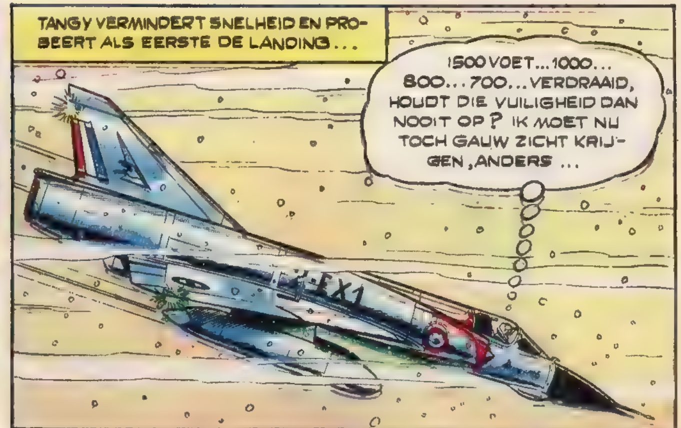
[1] NEUSRADAR WAARMEE DE AARDE TOT OP 80 KM. IN "RELIËF" ZICHTBAAR IS.

HIER LANDEN? . . . IK HEB NOG STEEDS GEEN RADIOCONTACT MET DE GROND . . . 'T ZIT HIER POTDICHT! . . . WE ZULLEN 'N BLINDE LANDING MOETEN MAKEN . . . OP ONBEKEND TERREIN!!!

GEVAAR OP GROENLAND

DOOR UDERZO EN J.M. CHARLIER

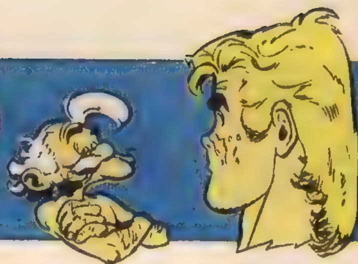

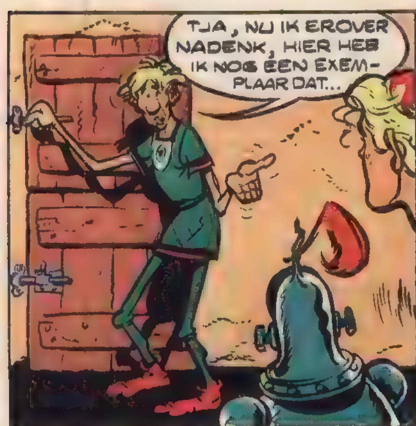

WORDT VERVOLGD

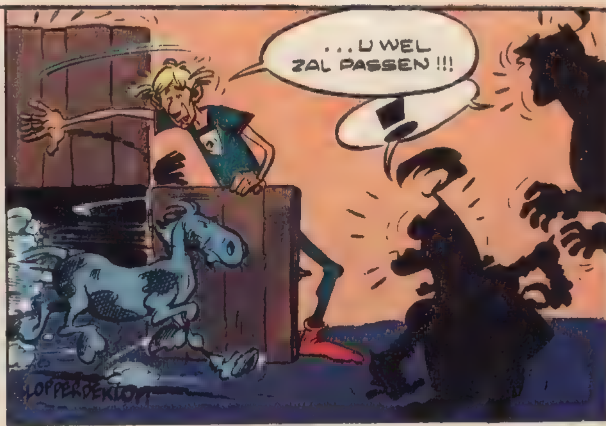
BAAS BIJL HEEFT EEN TEGOEDBON VOOR EEN PAARD UIT DE KONINKLIJKE STALLEN. HET UITZOEKEN VAN EEN PAARD VERGT NOGAL WAT MOEILIJKHEDEN. GELUKKIG BEZIT DE BRAVE BORST AL 'N UITSTEKEND HARNAS...

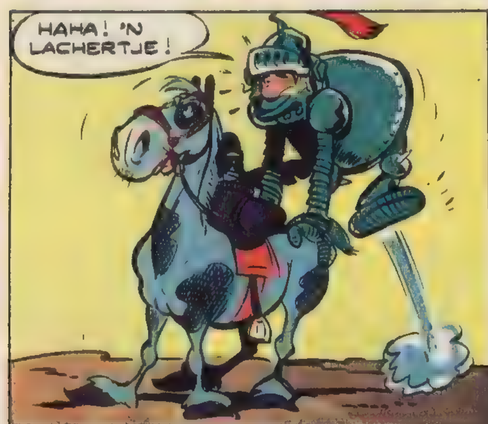
Robber

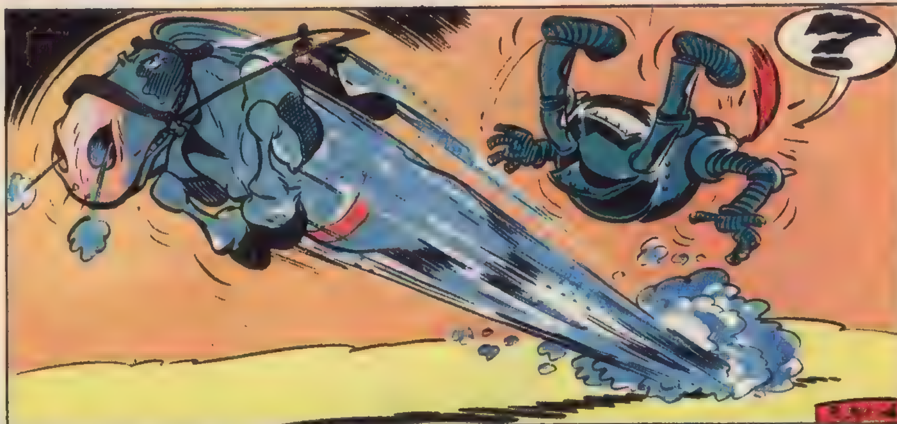

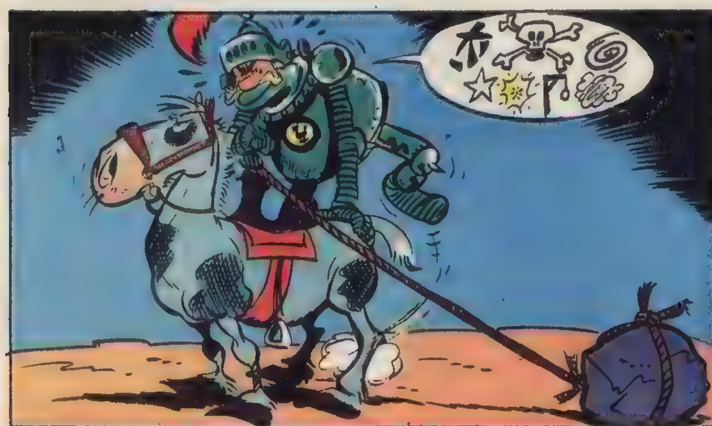

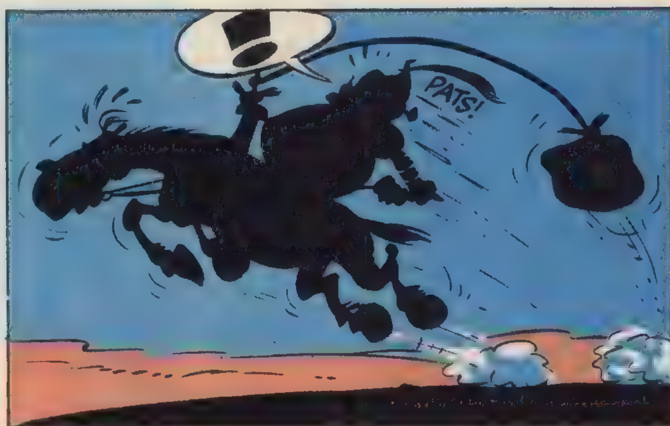

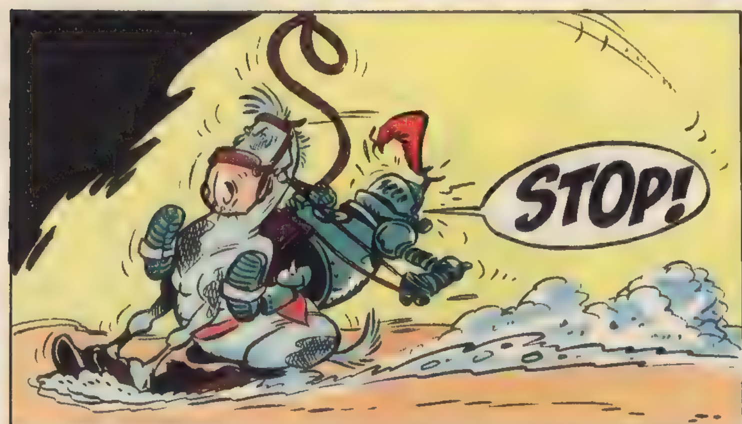

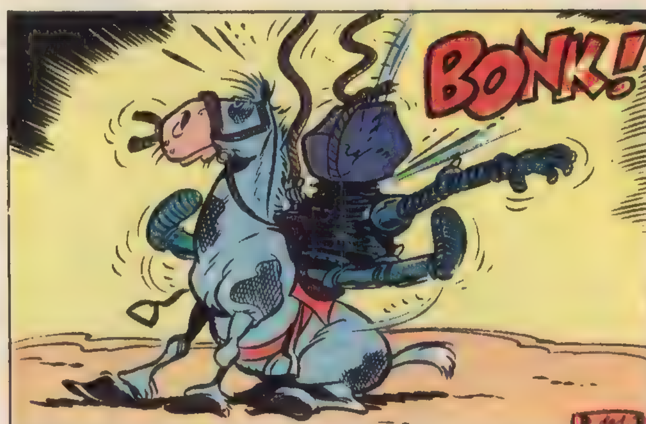

TEKST: J.M.CHARLIER EN TEKENINGEN VAN: UDERZO

en de VERWENSTE BARON

MAAR BOLLETJE IV GEEFT U HET ZITGEMAK VAN EEN RAS-ZUIVERE FAUTEUIL ! ...

PUF! PUF! PUF!

PATS!

!?

POEFFF!

GRRPFFF GRRPFFF

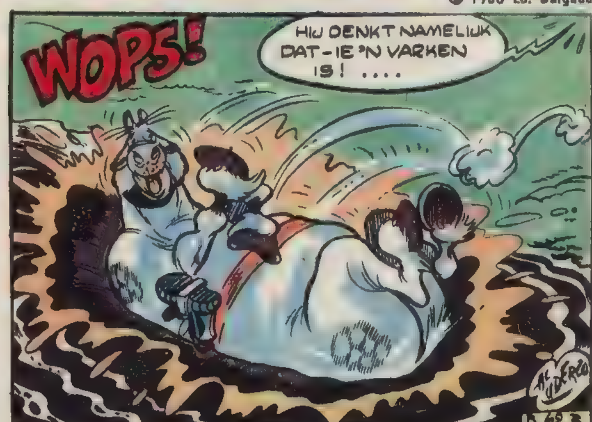
GRRR!

KIJK 'NS AAN. DAT STOMME DIER HEEFT BEGREPEN DAT HIJ MET 'N HIPPISCH GENIE TE DOEN HEEFT!

DIT WONDERLIJKE PAARD IS EIGEN-LIJK 'N BEETJE GETIKT...

KLIK! KLAK! KLIK! KLAK!

WORDT VERVOLGD

„WAT MOET JIJ MET EEN RACEFIETS"

In Nootdorp — een sluimerend dorpje, bekneld geraakt tussen Delft en Den Haag — ligt al jaren een renbaan voor paarden. Twaalf jaar geleden slenterde daar een wat verlegen jongen rond, een bril gedrukt op de bleke neus. Hij was gekomen voor een wielervedstrijdje, dat in afwachting van de eerste draverij op het programma stond. Weer thuis bedelde hij, de wangen rood van opwinding, bij zijn vader om een racefiets.

Die tengere knaap was Jan Janssen. Zijn vader, een rijke noch arme aannemer, keek hem die avond niet begrijpend aan. Géén van zijn zes overige kinderen had ooit enige belangstelling voor sport getoond. „Wat moet jij met een racefiets," bromde hij. „Doe liever gewoon en ga, net als je tweelingbroer Aad, gitaar leren spelen. Die wint nu al op concoursen. Nee, jij mag van mij op een dragline, dan zit je ook op een zadel."

Jan Janssen spaarde toch in het geheim voor een racefiets. Elke middag waste hij, in vrieskoude en in hitte, tegen een schamele betaling aardappelen en suikerbieten bij boeren in de omgeving. Een jaar later had hij — amper zeventien — zijn karretje, waarop hij prompt opviel. Maar zijn vader bleef wantrouwig. Voor alle zekerheid hield hij voor zijn jongste zoon een plaats vrij in het familiebedrijf. „Want eens zul je bij me aankloppen, en toegeven dat het fout was om wielrenner te worden."

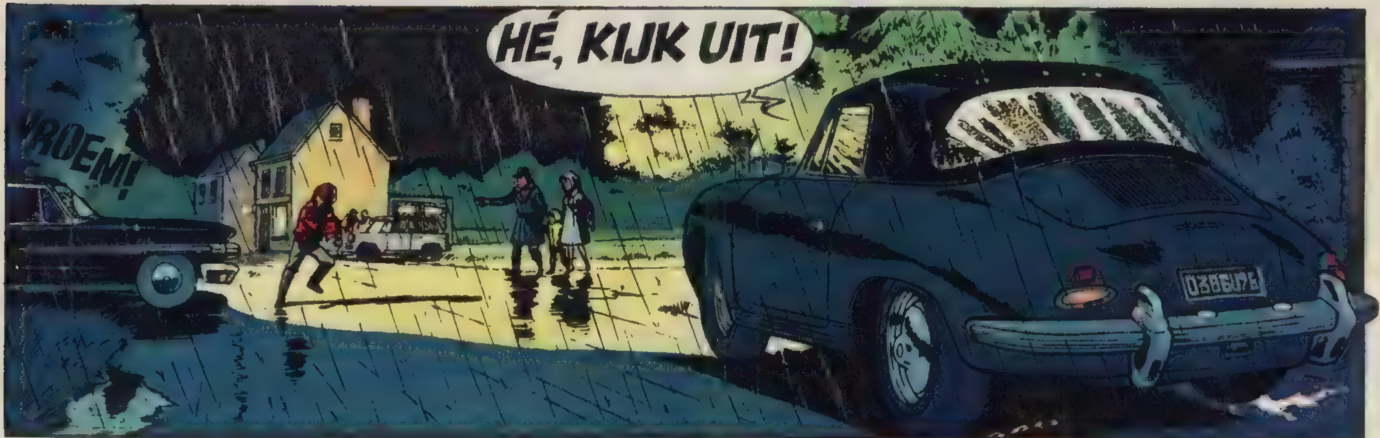
Jan Janssen (19 mei 1940 geboren in Nootdorp) wipt nog regelmatig aan bij zijn ouders, die al lang vrede hebben met het niet-alledaagse beroep van hun eigenwijze zoon. „Ik ben blij dat zij destijds zó reageerden," is nu het oordeel van Jan Janssen. „Ik nam het op als een uitdaging. Ik wilde hun bewijzen dat ik wel degelijk als coureur zou slagen. Steeds als ik het moeilijk had, als ik mijn fiets wel in elkaar kon trappen, dacht ik aan mijn vader. Nee Jan, zei ik dan altijd tegen mezelf, je moet doorgaan. Je kunt je het niet permitteren naar je vader terug te gaan om als mislukkeling je hand op te houden."

Jan Janssen heeft zijn vader nooit om een aalmoes hoeven vragen. Hij die meer op een kantoorbediende dan op een wielervedette lijkt, ontwikkelde zich tot Nèerlands grootste renner aller tijden. Op zijn erelijst wemelt het van klinkende triomfen: wereldkampioen, Parijs-Roubaix, Bordeaux-Parijs, Parijs-Nice, Parijs-Luxemburg, Ronde van Spanje, van Nederland, driemaal de groene trui in de Ronde van Frankrijk en sinds kort Tourwinnaar.

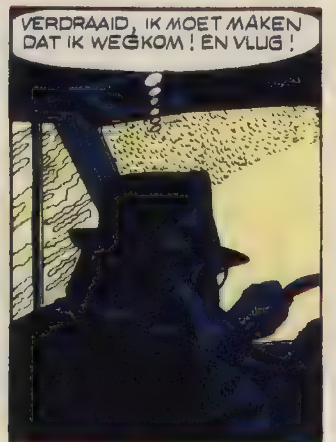
„Ik heb altijd van die gele trui gedroomd, vanaf het moment dat ik ging fietsen. Ik dacht altijd, als ik die heb, houdt de wereld op. Om die top te bereiken, ben ik verder gegaan dan de limiet. Weet je, ieder mens heeft zijn limiet. Maar ik kan daarboven uit, boven die grens." Ab Geldermans, die hem als ploegleider naar de Tourzege begeleidde, bevestigde die unieke karaktertrek van Janssen. „Hij kan sterven. Hij kan tien keer sterven, maar hij komt terug. Hij kan lijden, zoveel dat anderen het hoofd schudden en het niet begrijpen. Janssen kan dat. Hij is waarlijk een hele grote." Dank zij zijn vader, die zoonlief lange tijd „maar een nietsnut" vond.

FOTO RINUS WILMS, TEKST LEX MULLER

DOOR TIBET EN A. P. DUCHATEAU
EEN VALSTRIK

HÉ, KIJK UIT!
VROEM!

BOINK

VERDRAAID, IK MOET MAKEN DAT IK WEGKOM! EN VLUG!

TERWIJL DE ZWARTE WAGEN IN DE NACHT VERDWIJNT...
OH, ALS HIJ MAAR NIET...

GELUKKIG, HIJ LEEFT...

DIE SCHURK IS DOORGERE-DEN!
HEBT U HET NUMMER VAN DIE WA-GEN GEZIEN, MIJN-HEER GRAVA?
NEE, IK WAS TE VER WEG!

DAT IS DIE JONGEN UIT DE 'DRIE SLEUTELS.' WAARSCHUW ZIJN GROOTMOEDER!
IS ER 'N ZIEKENHUIS IN DE BUURT?

JA. LEGT U 'M MAAR IN MIJN WAGEN.. IK BRENG HEM WEL WEG!
UITSTEKEND.
3

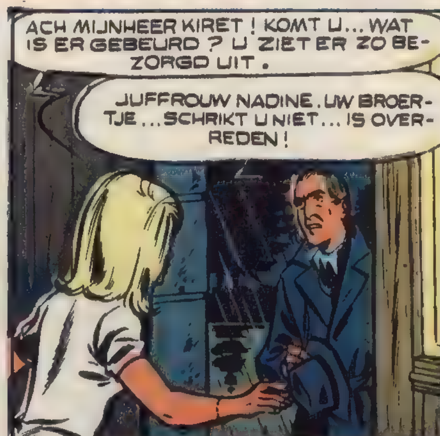

ENKELE MINUTEN LATER...
EEN DOKTER, VLUG! ER IS EEN KIND AANGEREDEN!

VOOR **RIK RINGERS**

Commissaris Baardemakers brengt zijn vakantie door met zijn zuster. Rik Ringers zal zich bij het gezelschap aansluiten. Eerst heeft hij echter een televisie-interview . . .

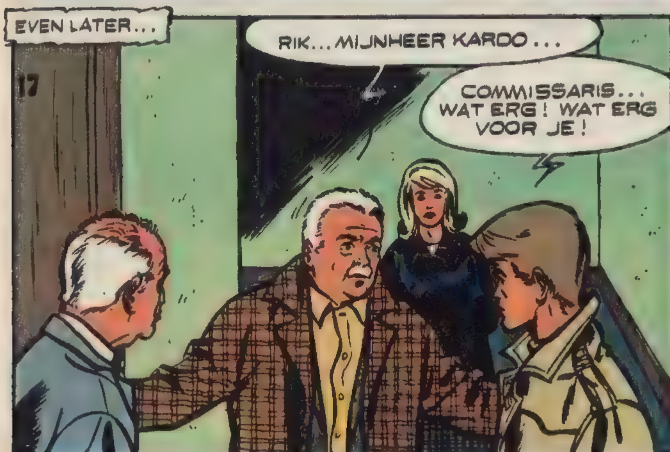

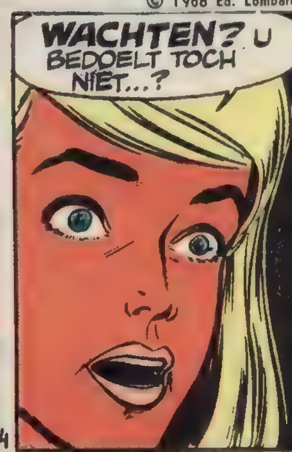

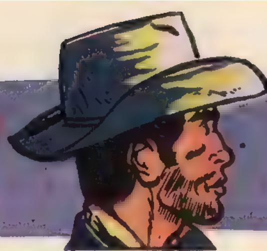

WORDT VERVOLGD

luitenant

BLUEBERRY

OP WEG N

Luitenant Blueberry gaat met Jim Macclure op zoek naa

DOELBEWUST GAAT DE OUDE JIMMY McCLURE NAAR HET ZUIDEN, NAAR DE VERLATEN HEUVELS VAN PEDREGOSA ...

HÉ JIMMY! 'T IS KLAARLICHTE DAG! 'T IS DWAASHEID OM NU VERDER TE TREKKEN! OP DEZE MANIER ONTKOMEN WE NOOIT AAN DE APACHENVERKENNERS!

OP 'N ANDERE MANIER OOK NIET, JOCHIE! OM JE DE WAARHEID TE ZEGGEN, IK HOOP DAT ZE ONS TEGENKOMEN! DAT IS ONZE ENIGE KANS 'TER LEVEND AF TE BRENGEN!

TOT DUSVER HEBBEN DE APACHEN ME ONDANKS DE OORLOG ONGEMOEID GELATEN! ZE KENNEN ME EN WETEN DAT IK GEEN MENS KWAAD DOE! IK BEN GEGARANDEERD DE ENIGE BLANKE VAN HIER TOT LANGTRY DIE DAT KAN ZEGGEN!

IK GELOOF JE OP JE WOORD! MAAR EH... IS DAT ALLEEN OMDAT JIJ ZO ONSCHULDIG BENT?

HEU! ALS 'T ZO UITKOMT DAN EH... GEEF IK ZE 'MAALTIJDSERVICE'...!

HMMH! DAT GEHEIMZINNIGE PAKJE WAAR IK NIET MAG AANKOMEN, HEEFT DAT SOMS IETS MET JOUW 'MAALTIJDSERVICE' TE MAKEN? IK HEB ZO'N IDEE DAT GENERAAL CROOK JOUW SERVICE NIET ZO FIJN VINDT!

BEST MOGELIJK, JOCHIE!

MAAR HIER BEN IK DE BAAS! KEN JE TROUWENS DAT OUDE PRAIRIESPREEKWOORD: WIE EEN PAARD ONDER Z'N HOEVEN KIJKT, KRIJGT 'N STAMP VOOR Z'N HOOFD?

TWEE DAGEN GAAN VOORBIJ ...

IK BEGIN TE GELOVEN DAT JE GELIJK HEBT, OUWE GIFMENGER! VIER DAGEN GELEDEN WEMELDE HET HIER VAN DE APACHEN EN NU IS ER NIET ÉÉN MEER TE ZIEN! VERTEL ME 'NS, HOE IS DAT NU MOGELIJK!...

DE APACHEN HEBBEN ZICH IN MEXICO TERUGGETROKKEN! AAN DE ANDERE KANT VAN DE GRENS WORDEN ZE DOOR NIEMAND LASTIG GEVALLEN, ZE WACHTEN RUSTIG OP 'N GELEGENHEID OM OPNIEUW TOE TE SLAAN! EN DEZE KEER HARD, GELOOF DAT MAAR! MAAR VERGIS JE NIET JONGEN!

HET IS HIER NIET ZO UITGESTORVEN ALS JIJ DENKT! JE ZOU JE KNAPPE KOP BIJVOORBEELD 'NS NAAR DIE HEUVELTOP IN 'T WESTEN KUNNEN DRAAIEN...!

WAT?

OOH!

NAAR COCHISE

TEKST: CHARLIER

TEKENINGEN: GIRAUD

Crowe, die misschien weet waar Cochise zijn kamp heeft opgeslagen . . .

WORDT VERVOLGD

DE ROEP VAN DE WILDERNIS

DOOR JACK LONDON
ILLUSTRATIE RENE FOLLET

DE ELANDSTIER

Buck wordt een roofdier. Zijn laatste sluimerende instincten ontwaken, zijn woestheid wordt compleet. Dagen en nachten zwerft hij door de wildernis, jagend op vogels en vissen, hij verrast de eekhoorn in zijn sprong, hij doodt een grote zwarte beer. Geen prooi is hem te machtig, geen slachtoffer gaat hij ooit uit de weg. Dan ontmoet Buck de reusachtige elandstier . . .

John Thornton zat aan zijn avondmaal toen Buck het kamp binnenstormde en hem uit pure genegenheid ondersteboven liep, zijn gezicht likte, zijn hand beet — „zich als een dwaas gedroeg," zoals John Thornton het uitdrukte, terwijl hij Buck heen en weer schudde en goedmoedig uitschold.

Twee dagen en nachten verliet Buck het kamp niet en hij verloor Thornton geen moment uit het oog. Hij volgde hem overal bij het werk, sloeg hem gade als hij at, als hij 's avonds in en 's morgens uit zijn slaapzak kroop. Maar na twee dagen hoorde hij de roepstem uit de wildernis weer, en dwingender dan ooit.

Hij begon 's nachts weg te blijven, vertoonde zich soms dagen niet in het kamp en eenmaal daalde hij af naar het vlakke land met zijn stromen en bossen.

Daar zwierf hij een week rond, vergeefs speurend naar enig teken van zijn wilde broeder, jagend terwijl hij verder trok met de gemakkelijke losse draf die hem nooit scheen te vermoeien. Hij viste naar zalm in de brede stroom die naar de verre zee voerde, en bij de stroom doodde hij een grote zwarte beer, die onder het vissen door muskieten was blindgestoken en razend en hulpeloos door het bos stormde. Zelfs in die toestand leverde hij nog een verwoed gevecht en de grimmige strijd maakte de laatste sluimerende instincten in Buck wakker; zijn woestheid was nu compleet.

De bloeddorst werd sterker in hem dan ooit. Hij was een doder, een roofdier, dat leefde van vlees en dat zich zonder hulp wist te handhaven in een vijandige omgeving, waar alleen de sterkste in leven bleef. Om die reden voelde hij zich machtig trots op zichzelf en dat begon zich te tonen in al zijn bewegingen. Trots bewoog hij zich, trots glansde zijn vacht. Zonder het bruin op zijn snuit, het wit op zijn borst zou je hem aanzien voor een reusachtige wolf, groter dan de allergrootste. Van zijn vader, de sintbernhard, had hij zijn grootte en gewicht, maar het was zijn moeder, de herdershond, die daar de vorm aan had gegeven. Zijn snuit was de lange wolfssnuit, alleen forser; zijn kop, breder nog, was de wolfskop op grote schaal. Zijn sluwheid was wolven-sluwheid; zijn verstand was dat van de herdershond en de sintbernhard, en dat alles, gevoegd bij de ervaring die hij in de hardste van alle leerscholen had opgedaan, maakte hem tot een van de meest geduchte dieren die ooit door de wildernis zwierven. Een vleesetend dier in de volle kracht van zijn leven, overlopend van gezondheid en ondernemingslust. Ieder deel, hersens en lichaam, zenuw en spier, was gespannen en tussen al die delen was een volmaakt evenwicht.

„Nog nooit zo'n hond gezien!" zei John Thornton op een dag toen hij en zijn kameraden Buck het kamp zagen uitlopen.

„Donder, dat zou ik zeggen!" viel Hans hem bij.

Ze zagen hem het kamp uitlopen, maar ze zagen niet de onmiddellijke en vreselijke verandering die zich aan hem voltrok zodra hij zich onbespied waande. Eenmaal alleen in het bos werd hij op slag een wild dier, onhoorbaar voortsluipend, als een schaduw die voorbijgleed, opduikend en verdwijnend als alle schaduwen. Hij wist hoe hij van elk beetje dekking gebruik moest maken, kon als een slang op zijn buik kruipen, en als een slang te voorschijn schieten en toeslaan. Hij kon een sneeuwhoen op zijn nest verrassen, een konijn in zijn slaap. Maar Buck zijn verlangen ging uit naar een groter en indrukwekkender prooi. En hij kreeg de kans op een dag dat hij rondzwierf op de grens van het vlakke land. Enkele elanden waren daar aan het grazen en hun leider was een enorme stier. Hij scheen in een woeste stemming te verkeren en was door zijn grootte en kracht precies de formidabele tegenstander die Buck zich wenste. Voor- en achterover wierp de stier zijn grote gewei, met een spanwijdte van zeker twee meter. Zijn kleine oogjes fonkelden boosaardig en hij brulde van woede toen hij Buck zag verschijnen.

Uit zijn flank stak een gevederde pijl, die zijn woede verklaarde. Geleid door het jachtinstinct dat hij van zijn voorouders had meegekregen, probeerde Buck de stier weg te lokken. Dat was geen gemakkelijke taak. Hij moest blaffend voor de stier rondspringen, net buiten het bereik van het geduchte gewei en van de geweldige, gespleten hoeven, die met één trap het leven uit hem konden stampen. Niet in staat het gevaar de rug toe te keren en zijn weg te vervolgen raakte de stier buiten zichzelf van woede. Op zo'n moment viel hij Buck aan, die behendig uitweek, hem lokkend door te doen alsof hij niet kon ontsnappen.

De wildernis kent een geduld, taai en onvermoeibaar als het leven zelf — het geduld dat de spin bewegingloos in zijn web doet wachten, en de panter in zijn hinderlaag; een geduld dat speciaal de roofdieren weten op te brengen. Ook Buck was daartoe in staat, zodat hij de elanden blééf volgen en de gewonde stier de ene woede-aanval na de andere bezorgend. Dat ging zo een halve dag door. Buck leek overal tegelijk te zijn, viel van alle kanten aan, omgaf de elanden met een wervelwind van gevaar, lokte zijn slachtoffer even vaak weg als het werd teruggehaald, en putte het geduld uit van deze dieren, die geen roofdieren waren en dus niet zijn geduld hadden. . . .

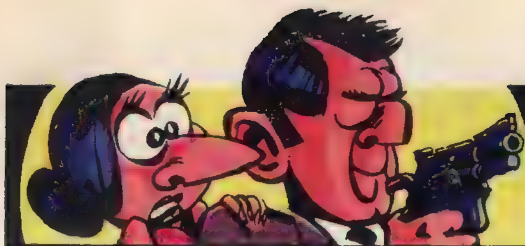
Toen de nacht viel, werd het de andere dieren van de kudde duidelijk dat het Buck alleen maar om hun leider was te doen en ze verlieten de stier. Zó zijn de nooit geschreven wetten van de wildernis. De oude stier stond met gebogen kop de andere na te kijken. Hij zag de kudde in snel tempo verdwijnen in het afnemende licht. Driehonderd pond méér dan een halve ton woog de stier, en zijn lange leven was vol van woeste gevechten geweest, maar nu, aan het eind, zag hij zich geplaatst tegenover de dood, en de brenger van de dood was een dier dat nog niet tot aan zijn knoestige knieën reikte.

Vanaf dat moment, dag en nacht, liet Buck zijn prooi niet meer met rust, nog geen tel. Hij stond hem niet toe te eten van de berketwijgen; evenmin kreeg het dier de kans zijn brandende dorst te lessen in de smalle klaterende stroompjes die ze overstaken. Vaak, in wanhoop, probeerde het te ontsnappen door eindeloos te rennen. Dan deed Buck geen moeite hem tegen te houden, maar volgde hem op de hielen, tevreden met de gang van zaken. Zodra het rendier stilstond, ging hij liggen, maar als het probeerde te eten of te drinken, viel Buck meteen venijnig aan. De enorme kop zonk lager en lager onder het gewicht van het gewei en de krakende tred werd zwakker en zwakker. Hij begon vaker en langer te rusten, met zijn neus bijna tegen de grond, zijn oren slap neerhangend, en dan kreeg Buck gelegenheid zelf wat te drinken of uit te rusten. Op zulke momenten, als hij de stier beloerde met zijn tong uit zijn bek, leek het hem toe dat er om hem heen veranderingen plaatsvonden. Hij kon een zekere beroering in het land bespeuren. Zoals de elanden waren gekomen, zo kwamen andere wezens het land binnen en de bossen, rivieren en winden schenen aangetast door hun aanwezigheid. Het bericht van hun komst werd hem niet gebracht door iets dat zichtbaar was, of dat hij kon ruiken of horen; maar door een subtieler en geheimzinniger zintuig bespeurde hij het. Hij hoorde niets, zag niets, en tòch wist hij dat het land betreden werd door vreemde wezens, en hij besloot op onderzoek uit te gaan zodra hij de jacht beëindigd had.

Tenslotte, aan het einde van de vierde dag, kreeg hij de grote, uitgeputte stier te pakken. Een dag en een nacht bleef hij bij zijn prooi, etend en rustend. Toen, fit en nieuwsgierig, begon hij aan de terugweg naar het kamp en John Thornton.

Hij zette er een losse, gemakkelijke draf in en hield dat vele uren vol, zonder ook maar even naar de goede richting te zoeken, hij hield op het kamp aan met een weergaloze zekerheid, een zekerheid die de mens en zijn kompas beschaamde.

Volgende week: HET WOLFSGEHUIL

AGENT 327

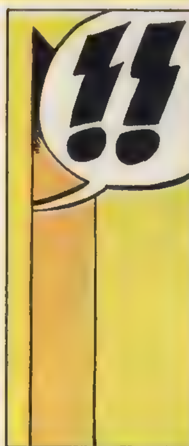
Agent 327 is wederom in de macht van de waanzinnige doctor Maybe. Hij leidt zijn gasten ... "vriendelijk" rond en toont zijn geheime wapen: Maria Brallas

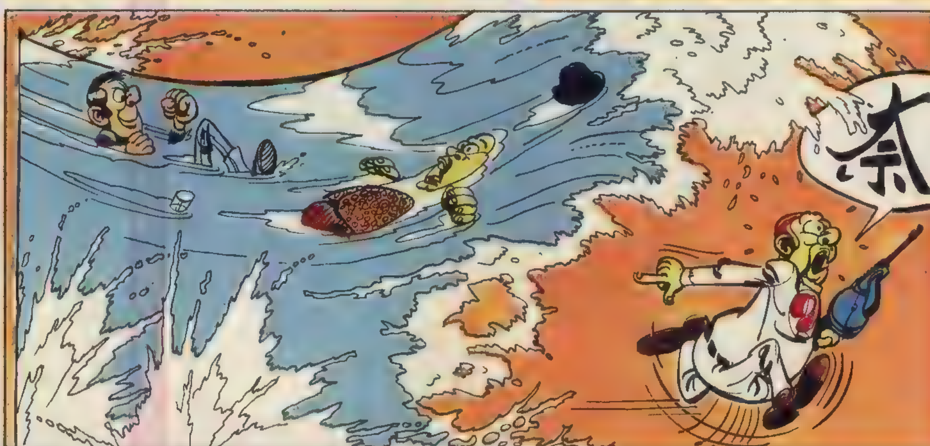

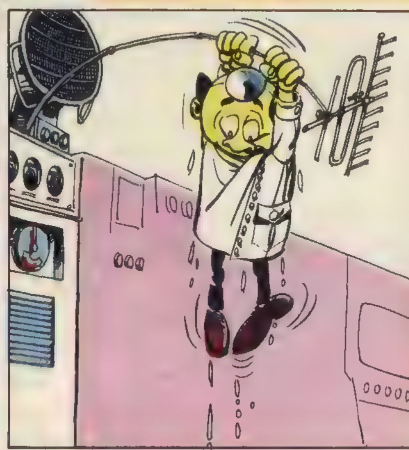

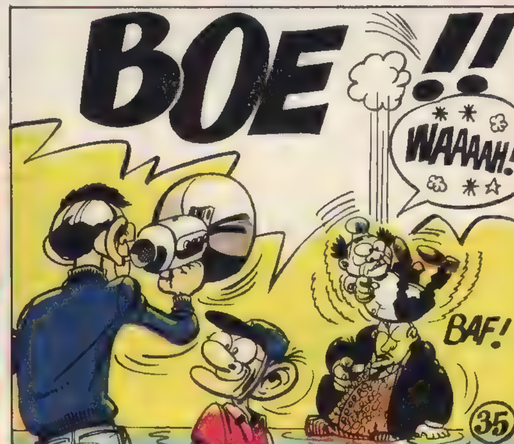

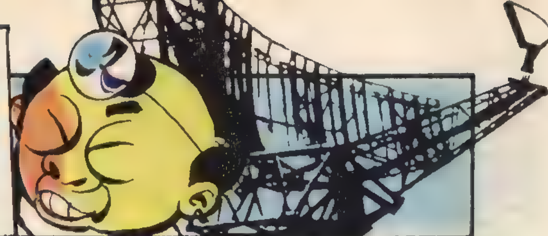

AAM: IJZERBROOT,Hendrik
ODENUMMER: 327
OSSIERVERWIJZING: zie onder M,(dossier Dr.Maybe)
PDRACHT: nr.1 DE STEMKWADRATER
APPORT DOOR: Martin Lodewijk
PMERKINGEN: vrijgegeven voor publicatie in PEP;
ie Alg K.S.010-251610 ref.Deuxième Bureau,CIA,

DUPLICAAT

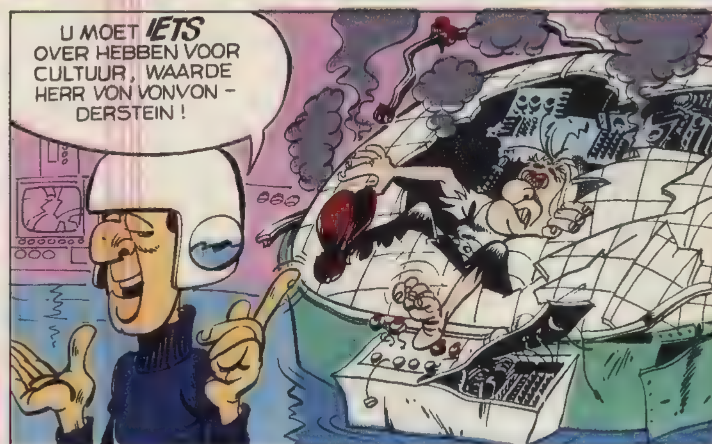

WORDT VERVOLGD

DE JACHT OP HET

DOOR E.P.JACOBS

Het is wel duidelijk dat Blake en Mortimer hopeloos zijn verdwaald bij de jacht op

BLAKE EN MORTIMER PROBEREN EEN VERKLARING VOOR DE TEKENS IN DE GANG TE VINDEN....

LATEN WE NU EENS AANNEMEN DAT DIE DUBBELE STREEP ZOIETS ALS "HALT" BETEKENT EN DIE PIJL "GA IN DIE RICHTING"...

...MMM...DAN ZOU DAT BETEKENEN DAT ER IN DE VOLGENDE GANG WEER ZO'N SOORT TEKEN MOET STAAN!

ALSJEBLIEFT, NOG 'N PIJL...WE GAAN DUS VERDER!

NOU KUNNEN WE TWEE DINGEN DOEN...OF WE VOLGEN DE PIJLEN, OF WE GAAN TERUG....WAT DOEN WE?

WE GAAN VERDER!

AKKOORD!

VOL HOOP GAAN DE TWEE VRIENDEN VERDER....MAAR SOMS WORDEN ZE GEDWONGEN OVER HOGE STAPELS STENEN TE KLIMMEN, WAARDOOR DE TOCHT NOG VERMOEIENDER WORDT...

JA, 'T IS HIER NOGAL GAMMEL! DE MINSTE SCHOK ZOU DE VRESELIJKSTE GEVOLGEN KUNNEN HEBBEN!

WAT 'N TROEP, ZEG! BRRR... EN OVERAL ZIE JE SPINNEN EN ANDER ONGEDIERTE!

VERDRAAID! WEER EEN SPLEET!

EN IK ZIE GEEN PIJLTJES MEER! DAT ZIT NIET GOED...

HÉ, DAAR IS EEN GANG!

ZIE JE EEN TEKEN?

EHH...JA! IK ZIE IETS! DAAR!

WE ZIJN GERED!

MORTIMERS OPGEKROPTE GEVOELENS ONTLADEN ZICH IN 'N VREUGDEKREET!...

HOERAAAAA!

MAAR DEZE UITBARSTING HEEFT EEN ZACHT GEROMMEL TOT GEVOLG... DAT STEEDS DREIGENDER WORDT!....

BROEDEM

WAT IS DAT?!

HIERHEEN! VLUG!

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN

BLAKE EN MORTIMER

Sharkey. Toch zijn de mannen vlak bij het hoofdkwartier van Olrik, waar de juwelier Duranton gevangen wordt gehouden . . .

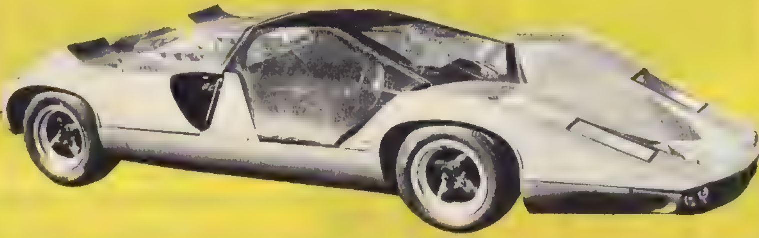

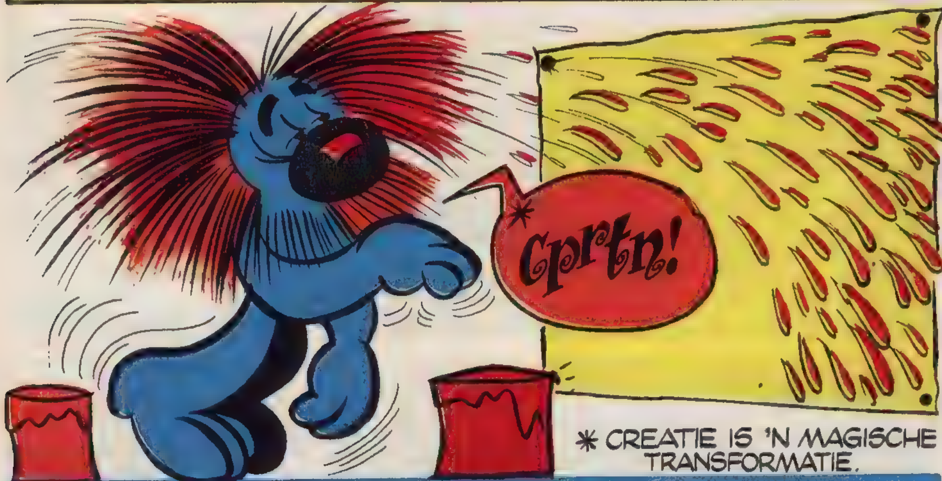

WORDT VERVOLGD

MARCOS DE SNELLE

Hoe de supermoderne, wat zeggen we, futuristische Marcos Mantis 't op Le Mans zal doen, weten we niet. Hij is er in ieder geval voor gebouwd. Achter de bestuurder zit dezelfde motor waarmee de Brabham racewagens in '66 en '67 het wereldkampioenschap in de formule-1 behaalden, en wel de Repco-Brabham 3 liter, type 740. De ontwerper is Dennis Adams.

Aan de Amsterdamse Marnixstraat 9 is een magiese workshop geopend, een clubhuis voor mensen die niet van clubhuizen houden. Je mag naar binnen lopen en sieraden maken of sandalen, of blokken hout tot niksers verzagen. ALLES mag. En als je geld nodig hebt: de magiese winkel verkoopt wat je maakt.

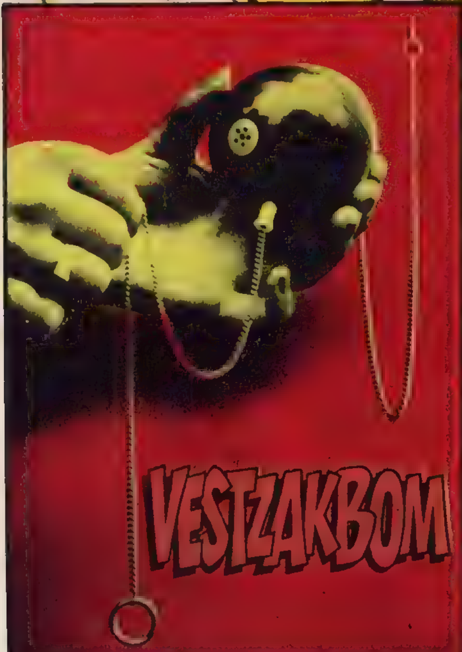
NADENKERTJE: gaat deze bromped sneller of langzamer dan een bromfiets met gewone wielen? Strikvraag, maar niet omdat deze zelfbouwer op de foto stilstaat.

In Utrecht begint op 1 oktober een cursus van negen maanden voor mensen die elektronische muziek willen "schrijven". Men verwacht studenten uit de hele wereld. Componisten van de toekomst dus. Je hoort er nog van. Als je het tenminste kùnt horen!

De padvinderij is zichzelf aan het vernieuwen. Er wordt over gesproken de uniformen af te schaffen en in ieder geval is al opmerkelijk dat vrouwelijke en mannelijke padvindertjes al gezamenlijk beatavonden houden en gaan kamperen.

Heethoofden moeten deze kogel niet in hun vestzak stoppen. Hij is bedoeld voor aan de muur van je kamer. Stijgt de temperatuur boven de 37 graden, dan hoor je tot op 200 meter de sirene van deze Japanse brandmelder. Laat de gemoederen niet verhit raken...

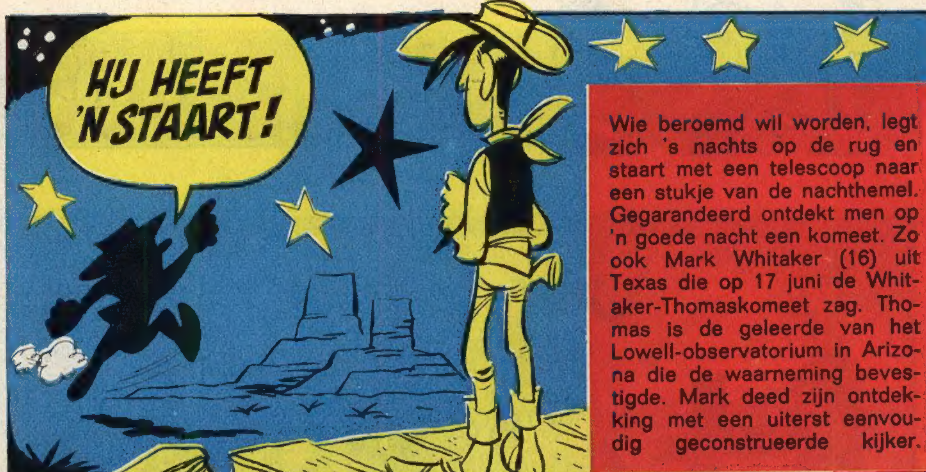
Een van Engelands swingendste beatgroepen, de band met de blije sound, is niet meer. De Joystrings van het Leger des Heils zijn uit elkaar gegaan. Niet met ruzie, want uit alles wat de groep deed, sprak vriendelijkheid, maar op bevel van hogerhand. Kapitein Joy Webb (die met „It's an open secret" de Joystrings bij de start al naar de top van de hitparade stuwde) en de andere beatende kapiteins hebben het voorbeeld gegeven aan tweehonderd Engelse en vijftien Nederlandse groepen.

Voor slechts een daalder minder dan honderd gulden ben je de eigenaar!

Wie beroemd wil worden, legt zich 's nachts op de rug en staart met een telescoop naar een stukje van de nachthemel. Gegarandeerd ontdekt men op 'n goede nacht een komeet. Zo ook Mark Whitaker (16) uit Texas die op 17 juni de Whitaker-Thomaskomeet zag. Thomas is de geleerde van het Lowell-observatorium in Arizona die de waarneming bevestigde. Mark deed zijn ontdekking met een uiterst eenvoudig geconstrueerde kijker.

STRIJBIS (ST)RIJDT OP KLOMPEN...

Jan Strijbis is de 23-jarige Nederlandse coureur die in Engeland furore maakt. Op zijn helm prijkt een oer-Hollandse windmolen en wedstrijden wint hij op zijn klompen, op z'n sloffen zogezegd.

Let op een van de volgende PEPs. Daarin komt een PEP-plaat met vliegboten. Hier heb je alvast de Havilland Otter uit Canada afgebeeld.

Twee oude heren, de een genaamd Charles, de ander Charlie, kortom Charles Trenet en Charlie Chaplin, hebben ruzie. Charles beticht Charlie van plagiaat, want Charles schreef in '41 „Romance de Paris" en nu zou Charlie de eerste vier noten ervan in de film „Countess of Hong Kong" hebben gebruikt. Geëiste vergoeding: 180.000 gulden.

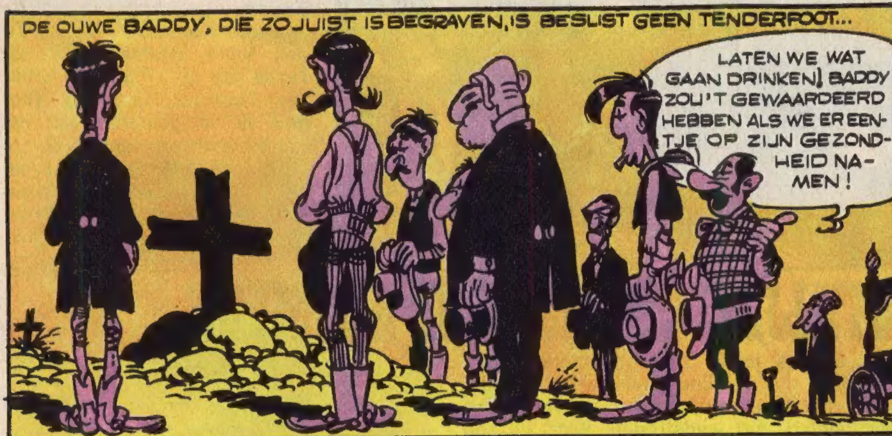
SAMMY DAVIS JUNIOR gaat de hoofdrol vertolken in een film over zijn leven. De voorlopige titel luidt: Ja, ik kan......!

SAMENSTELLING: HENK ALBERS

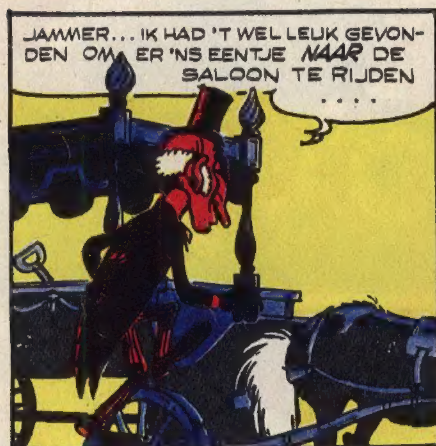

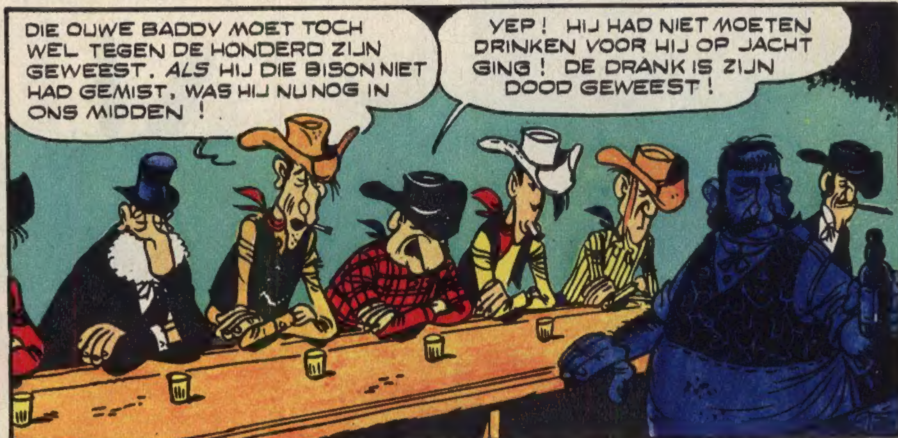
LUCKY LUKE

Velen kwamen naar het Wilde Westen. Sommigen wenden gauw, anderen nooit. Maar allen werden volgens de beste tradities van het Wilde Westen ontvangen . . .

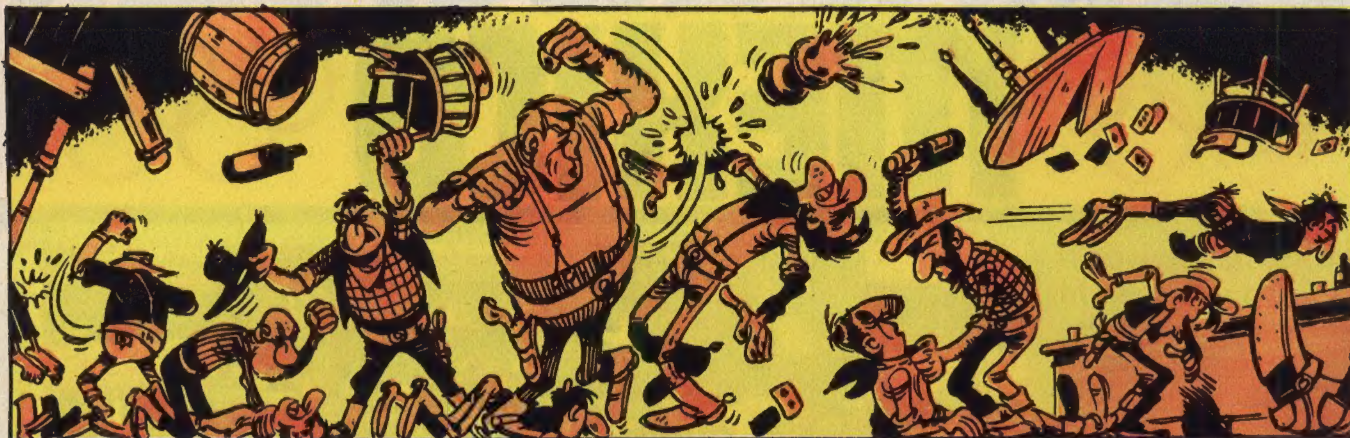

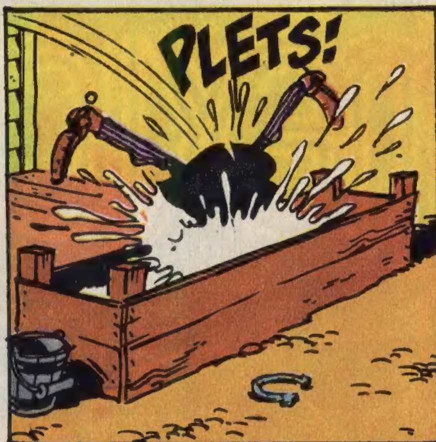
TENDERFOOT

DOOR MORRIS EN GOSCINNY

WORDT VERVOLGD